

zapiralo. A Metka je sedela mirno odspredaj in jih je vodila spretno. Zadovoljno se je smehljala, in srce ji je poskakovalo veselja.

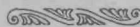
Glej, tam doli ji pa prihaja nasproti dobri sosed. Sliši sani, pa pogleda kvišku. Da te! Treba bo stopiti s pota, da ga ne povozijo. In res stopi dobri sosed vstran, pa počaka, da odbrzé sani mimo njega. Gleda in gleda — pa takrat zdrčé že. sani mimo njega, hitro kakor veter, in sosed zapazi malo Metko, ki se smeje tako veselo in radostno: »Hihihi . . .«

»Ti pribiti spak!« zakliče sosed za sanmi. »Kmalu bi me bila povozila ta preklicana Metka. Saj pravim — ta pribiti nepridiprav!«

Metka pa se je že ustavila tam doli pod bregom. Stopila je s sani, pa je pogledala tja gor, kjer je stal še vedno sosed in je gledal dol na Metko. Pa je slišal tedaj dobri sosed, kako se je smejala Metka radostno in zadovoljno: »Hihihi . . .«

Zažugal ji je sosed s pestjo dol z brega. A Metka je dobro vedela, da se sosed samo šali. Še enkrat se je zasmejela veselo, potem pa se je vpregla spet v sani. Vlekla je drva dalje in je prisopla kmalu na domači dvor. Pokukala je v hišo, če je morda mamica že doma. A bilo ni nikogar v hiši. Ravnokar je pogledalo izza škrbinastega snežnika solnce. Kroginkrog je zablestel sneg, kakor bi bil posejan s tisočerinimi biseri.

Prijetno in dobro se je zdelo Metki, da je posijalo solnce. Lepo je zložila drva pod oknom, a dračje je zmetala v šupo blizu kuhinje. Komaj je bila gotova, že je prišla mamica domov. Pohvalila je svojo zlato hčerko in zanetila v peči ogenj. Metka je vrgla raz sebe toplo, volneno ruto in debele rokavice. Vzela je s police šolsko knjigo. Vsedla se je kraj ognjišča, pa se je pričela učiti. Saj popoldne je morala v šolo. (Konec prih.)

Bela roža.

Kadar poljubila
vesna bo poljane,
rože pricvetele
bodo iz zemlje. —
In z radostnim srcem
in z radostno dušo
šel bom na poljane,
da utrgam rožo,
rožo svoje sreče . . .
Sapa bo zavela —
v lahnem njenem dihu
bodo vztrepetale,
zadrhtele rože;
in cvetovi rdeči
bodo zažareli,
kot na nebu zarja;
in cvetovi beli
bodo zablesteli
jasno, čarovito.

Pa utrgam rožo,
a ne izmed tistih
žarnordečih cvetov —
belo si utrgam
rožo tihe sreče . . .
Belo si utrgam
in z radostnim srcem
in z radostno dušo,
stopim čez poljane —
glasno bom prepeval
pesmice o roži,
snežnobeli roži,
pesmice o sreči . . .
In nad mano vesna
se mi bo smehljala,
jaz pa bom prepeval,
vriskal sred poljan — —

Vekomir.

